

Cele două lumi

Versete călăuzitoare: 1 Timotei 6

Ce capitol rupt de lume, dacă am voie să mă exprim așa, este 1 Timotei 6! La începutul acestui capitol credincioșii sunt atenționați să nu folosească faptul că ei sunt credincioși sau frați în Hristos, pentru relația lor în lume. Astfel robul credincios este învățat să slujească în continuare ca rob și să dea toată onoarea stăpânului său pământesc, căruia îi este dator s-o dea; în nici un fel el nu trebuie să scoată avantaje din faptul că el și stăpânul lui sunt împreună frați în Hristos. Această atenționare este cu adevărat foarte importantă și potrivită cu „Dumnezeu și învățătura Sa” (1 Timotei 6.1).

La fel pe parcursul capitolului sunt atenționați *cei bogați* și *cei săraci*, să nu fie lumești, să tăgăduiască veacul actual și să năzuiască după veacul viitor sau după viața veșnică. La unii aceasta se vede în viața lor prin aceea că sunt *darnici* (1 Timotei 1.18); la ceilalți prin aceea că *sunt deplin mulțumiți* și „sunt mulțumiți cu ce au” (1 Timotei 1.8). Acestea sunt cuvinte bune și potrivite, atenționări și îndemnuri, când este vorba să ne ținem despărțiți de lume.

În afară de aceasta este o explicație exactă despre cele două lumi – lumea actuală sau lumea omului; și lumea viitoare sau lumea lui Hristos -, și aceasta totodată în legătură cu Domnul Isus.

În lumea actuală Timotei este atenționat, „să lupte lupta cea bună a credinței” (1 Timotei 6.12), să „fugă” de lăcomia după bogăție (1 Timotei 6.11) și să practice harul și înclinațiile caracterului creștin (care este ceresc). El este atenționat serios să păzească această poruncă ca înaintea lui Dumnezeu, „Cel care le ține pe toate în viață”, și Isus Hristos, care a dat înaintea lui Ponțiu Pilat „buna mărturisire” (1 Timotei 6.13).

Această atenționare ne amintește de faptul că Domnul Isus era un *Mărturisitor* în lumea aceasta. El era în prezența guvernatorului roman. El a tăgăduit „lumea aceasta”, prin aceea că a spus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18.36). Aceasta era o parte a „*mărturiei bune*” a Lui. El a respins tot ce putea să aibă în lumea actuală. Căpetenia lumii acesteia nu avea nimic în El; dar „Dumnezeu, Cel care le ține pe toate în viață”, a pregătit pentru El o altă lume, mai bună. El a renunțat la lumea actuală, și Dumnezeu vrea să-L facă *Locțiitor* al Lui în putere și maiestate într-o lume viitoare. El *Însuși*, care „locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia” (1 Timotei 6.16), vrea să evidențieze pe acest *Mărturisitor* bun, pe Hristos, ca *Posesorul* și *Locțiitorul* demnităților Sale și *autorității* Sale, ca „*fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor*” (1 Timotei 6.15). Însă aceasta nu este încă *acum*.

În aceasta se cuprinde ceva frumos și cu adevărat demn de toată admirația. Veacul de acum era scena unde un *Mărturisitor* sărac și smerit a depus mărturie cu pericolul vieții Sale, care stătea acolo și răspundea pentru Sine *Însuși* în prezența puterilor veacului acesta. Însă veacul viitor va fi scena unde acest *Mărturisitor* smerit va apărea ca strălucire a lui Dumnezeu în

maiestate și autoritate peste lumea întreagă. Aceasta este desigur o perspectivă măreață pentru credincios. Și despre aceasta voi vorbi.

Acest Isus era deja în veacul actual un *Locțiitor* – un Locțiitor al Tatălui. El putea spune: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9). Domnul a spus deja aceasta, cu toate că El încă nu a strălucit ca imagine „a deținătorului puterii, a Împăratului împăraților și a Domnului domnilor”. El a dovedit deja har, dar nu autoritate – har în Dumnezeu, dar nu autoritate pe pământ. El a dovedit deja dreptate în smerenie și suferințe; în curând El o va dovedi în înălțare și autoritate. Când va veni ziua din Apocalipsa 19, El va fi prezentat ca „Împărat al împăraților și Domn al domnilor”.

Doresc să mai remarc altceva, care este de folos practic. Când Duhul vorbește despre înălțarea Bisericii sau despre familia lui Dumnezeu, care constă din străini cerești pe pământ, El ne spune printr-un apostol: „Fratele dintr-o stare de jos să se laude în înălțarea lui, și bogatul în smerirea lui” (Iacov 1.9,10). Însă aici în 1 Timotei 6.1 El vrea – când este vorba de „Numele lui Dumnezeu” și de „învățătură” – să atenționeze pe credincios printr-un alt apostol, ca el să nu urmărească în lumea actuală în relația lui pe pământ să scoată avantaje din legătura lui cu sfinții, cu frații lui în Hristos. Credinciosul este chemat să străbată lumea aceasta ca străin ceresc, singuratic.

Cât de frumoasă este fiecare chestiune la locul ei! Ce desăvârșit – ca aurul curățit de șapte ori prin foc – este fiecare cuvânt care iese din gura Dumnezeului nostru!

Fie ca noi să auzim aceste cuvinte ale Sale, să ținem cu respect seama de ele și să le împlinim. Ele ne-au fost date ca să ne învețe și să ne arate direcția în veacul actual, pentru ca noi să fim martori printre oameni precum și mărturisitori ai Numelui Său, ai Aceluia pe care Îl avem ca Domn și Hristos. Un drum în concordanță cu modelul divin, așa cum el ne este prezentat deplin în Domnul Isus, niciodată nu este un drum plăcut pentru oamenii lumii. Nici credincioșii lumești de cele mai multe ori nu vor găsi plăcere în acest drum. Îl vor considera o „risipă” (Matei 26.8).

Titlul original: „Die zwei Welten“
din *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 16, 1868, pag. 79–80
Originalul din limba engleză din „Unworldliness: Believers' Relation to Heaven and Earth“, Notes of an Address
by J.G. Bellett, Dublin
în *The Believer's Magazine*, New Series 25 (1924), pag. 14–15,
prelucrat după original și completat de Philipp-Richard Schulz.